

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 264/2010-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. januára 2011 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti I. K. K., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou E. P., s. r. o., P., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. E. P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 207/07 v období po právoplatnosti nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007, za účasti Okresného súdu Bardejov, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. K. K. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 207/07 v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007 porušené bolo.

2. I. K. K. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Bardejov povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá uhradiť I. K. K. trovy konania v sume 303,30 € (slovom tristotri eur a tridsať centov) na účet Advokátskej kancelárie E. P., s. r. o., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bardejov je povinný uhradiť štátu trovy konania v sume 303,30 € (slovom tristotri eur a tridsať centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 264/2010 z 26. augusta 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 207/07 (ďalej aj „napadnuté konanie“)

v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 15. decembra 1995 doručil do podateľne okresného súdu „*písomný návrh zo dňa 14. XII. 1995 o preskúmanie úradných rozhodnutí v rámci správneho súdnictva, ktoré vydal správca dane – Mesto B...*“.

Ústavný súd už nálezom sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007 rozhodol, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 1205/96 (v súčasnosti vedené pod sp. zn. 5 C 207/07) porušené, prikázal okresnému súdu konať v označenom konaní bez prietáhov a priznal mu aj finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Sk, ako aj úhradu trov konania.

Podľa sťažovateľa okresný súd v napadnutom konaní napriek príkazu ústavného súdu konať bez zbytočných prietáhov aj naďalej porušuje ním označené práva, preto 8. marca 2010 podal ústavnému súdu ďalšiu sťažnosť doplnenú podaním z 1. októbra 2010, ktorou namieta pokračujúce porušovanie svojich práv postupom okresného súdu.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3583/10 z 12. mája 2010 a následne podaním sp. zn. Spr. 1247/10 z 22. novembra 2010, v ktorých okrem chronológie procesných úkonov k veci uviedol, že „*v konaní Okresného súdu Bardejov vedenom pod sp. zn. 5 C 207/2007 (predtým Nc 1205/96) v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 7. 2007 č. k. IV. ÚS 147/07-36, t. j. po 18. septembri 2007 nedošlo k takým zbytočným prietahom zavinených súdom, ktorými by došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jednotlivé úkony súdu boli totiž vykonané v primeranej časovej následnosti, pričom je nutné zdôrazniť, že viaceré z nich boli vyvolané neadekvátnou reakciou sťažovateľa na výzvy súdu zamerané na odstránenie nedostatkov jeho podania zo dňa 14. 12. 1995, ohľadne ktorého samotný*

ústavný súd v už citovanom náleze konštatuje, že nemá náležitosti návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti je nutné dať do pozornosti fakt, že sťažovateľ napriek vedomosti o nedostatkoch jeho podania zo dňa 14. 12. 1995 konštatovaným ako bolo vyššie uvedené aj ústavným súdom, na výzvu súdu uznesením zo dňa 9. 1. 2008, ktorú prevzal dňa 22. 1. 2008, podanie doplniť a tým vytvoriť nevyhnutný predpoklad pre možnosť súdu v konaní meritórne pokračovať, súdu doručil dňa 1. 2. 2008 podanie, ktoré bez akýchkoľvek pochybností nemožno považovať za poskytnutie primeranej a v danom prípade aj nevyhnutnej súčinnosti na vytvorení podmienok postupu súdu v konaní. Tento postup sťažovateľa ako aj jeho ďalší postup v konaní nesvedčí o jeho nutnej potrebe odstrániť stav právnej neistoty, čo je základným dôvodom pre žiadosť o poskytnutie súdnej ochrany. Domnievam sa, že pri hodnotení dôvodnosti sťažnosti sťažovateľa nemožno ani túto skutočnosť pominúť. Podľa môjho názoru podmienky pre meritórne posúdenie toho, čoho sa sťažovateľ v konaní pred súdom domáha, boli splnené až po tom, čo sťažovateľ súdu dňa 2. 2. 2010 doručil písomné podanie, ktorým svoje písomné podanie zo dňa 14. 12. 1995 doplnil spôsobom umožňujúcim súdu zistiť predmet konania, teda nárok, ktorého sa sťažovateľ v konaní domáha i dôvody tohto nároku. Ak súd o návrhu sťažovateľa rozhodol uznesením zo dňa 28. 4. 2010, je treba mať zato, že sa tak stalo v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov...

K vyjadreniu zo dňa 12. mája 2010 Spr. 353/2010 dodávam, že uznesenie Okresného súdu Bardejov zo dňa 28. 4. 2010 č. k. 5 C 207/2007-43, ktorým z dôvodov nedostatku vecnej príslušnosti bolo vyslovené postúpenie veci Krajskému súdu v Prešove, sa dňom 12. 5. 2010 stalo právoplatným a spis dňa 19. 5. 2010 bol zaslaný na prejednanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Prešove.“

Sťažovateľ zaujal k vyjadreniam okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 27. decembra 2010 toto stanovisko:

„Sťažovateľ zotrváva na sťažnosti proti postupu Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 207/2007 a namieta ňou porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň sťažovateľ zdôrazňuje, že k porušeniu jeho označených práv došlo najmä v období od podania návrhu na začatie konania, t. j. v roku 1995 doposiaľ, pričom

v predmetnej právnej veci nebolo k dnešnému dňu právoplatne rozhodnuté. Analýza predmetného spisu, ktorý sťažovateľ navrhuje ako dôkaz, ukazuje, že v tomto období došlo k nečinnosti súdu, čím došlo k zbytočným prietahom v konaní zo strany súdu, a teda k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Okresný súd v Bardejov vo svojom vyjadrení potvrdzuje, že v právnej veci vedenej pred Okresným súdom v Bardejove pod sp. zn. 5 C 207/2007 doposiaľ meritórne nebolo právoplatne rozhodnuté, čím došlo k zbytočným prietahom.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 5 C 207/07 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania v období po náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007:

- opatrením predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 881/2001 z 20. septembra 2007 bolo podanie sťažovateľa zo 14. decembra 1995 zapísané do registra „C“ a následne bola vec náhodným výberom pridelená zákonnej sudkyni,

- okresný súd uznesením z 9. januára 2008 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní doplnil podanie zo 14. decembra 1995 (okresný súd v uznesení označil sťažovateľa ako J. K.),

- sťažovateľ podaním z 1. februára 2008 označeným ako odvolanie namietal nesprávne uvedenie svojho mena,

- okresný súd opravným uznesením z 11. februára 2008 opravil záhlavie namietaného uznesenia z 9. januára 2008,

- okresný súd uznesením z 25. marca 2008 návrh sťažovateľa zo 14. decembra 1995 odmietol,

- okresnému súdu bolo 10. apríla 2008 doručené odvolanie sťažovateľa,

- okresný súd 9. júla 2008 predložil súdny spis spolu s odvolaním sťažovateľa Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie,
- krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 146/2008 z 29. júla 2008 zrušil uznesenie okresného súdu 25. marca 2008 o odmietnutí návrhu sťažovateľa a vec vrátil na ďalšie konanie,
- okresný súd prípismi z 29. septembra 2008 vyzval sťažovateľa a zároveň požiadal Mestský úrad B., aby predložili dôkaz a vyjadrili sa k totožnosti osoby označenej ako J. K., resp. I. K. K.,
- okresný súd prípisom z 2. februára 2009 požiadal Obvodný úrad S. o informáciu týkajúcu sa zmeny mena z J. K. na I. K. K.,
- zákonná sudkyňa pokynom kancelárii z 24. júla 2009 nariadila „*v uznesení zo dňa 9. 1. 2008 oprav záhlavie tak, aby žalobca bol označený ako I. K. K. a doruč toto žalobcovi I. K. K.*”,
- okresný súd uznesením z 9. januára 2008 (tento dátum je na uznesení uvedený zrejme omylom, pozn.) vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní doplnil svoj pôvodný návrh zo 14. decembra 1995,
- sťažovateľ podaním z 2. februára 2010 označeným ako „*Odvolanie a odpoveď na výzvu*“ reagoval na uznesenie okresného súdu datované 9. januára 2008 (uznesenie podľa doručky sťažovateľ prevzal 25. januára 2010),
- okresný súd uznesením z 28. apríla 2010 rozhodol o postúpení veci krajskému súdu ako súdu vecne príslušnému,
- súdny spis okresného súdu bol krajskému súdu predložený 21. mája 2010.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd najskôr k podaniu právnej zástupkyne sťažovateľa z 28. októbra 2010, v ktorom rozšírila petit sťažnosti a žiadala, aby ústavný súd v tomto konaní v súvislosti s priet'ahmi v napadnutom konaní prikázal konať bez zbytočných priet'ahov aj krajskému súdu, poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatuje, že osobitosť konania pred ústavným súdom vyplýva z toho, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh (sťažnosť) neodloží alebo neodmietne, prijme ho podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde na ďalšie konanie „v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu“. Uvedené vylučuje možnosť navrhovateľa (sťažovateľa) meniť po prijatí sťažnosti návrh na začatie konania (napr. I. ÚS 36/02, I. ÚS 109/02, III. ÚS 196/08). Ústavný súd je viazaný iba predmetom konania, ktorý bol vymedzený petitom sťažnosti § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) v uznesení z 26. augusta 2010 o jej prijatí na ďalšie konanie.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde

sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd už vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007 konštatoval, že podanie sťažovateľa

zo 14. decembra 1995, ktorým napadnuté konanie začalo, nemožno považovať za návrh na začatie konania pred okresným súdom a vzhľadom na to nemožno pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa zohľadňovať kritérium právna a faktická zložitosť veci. Na tomto konštatovaní nie je podľa názoru ústavného súdu potrebné nič meniť aj v súvislosti s pokračovaním konania v období po uvedenom náleze ústavného súdu, pretože okrem procesných úkonov smerujúcich k upresneniu návrhu a identity sťažovateľa nedošlo k meritórnemu konaniu vo veci.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v napadnutom konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že po vydaní nálezu sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007 nezistil také okolnosti na strane sťažovateľa, ktoré by významným spôsobom ovplyvnili dĺžku napadnutého konania. Pokiaľ sťažovateľ namietal nesprávne uvedenie svojho mena okresným súdom, možno konštatovať, že sťažovateľ iba realizoval procesné úkony na ochranu svojich práv v súlade s Občianskym súdnym poriadkom.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu. Aj keď v hodnotenom období po náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007 okresný súd postupoval v napadnutom konaní v zásade plynulo, podľa názoru ústavného súdu však toto obdobie bolo poznačené jeho neefektívnou a nesústreďenou činnosťou.

Okresný súd uznesením z 9. januára 2008 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní podľa poučenia doplnil svoj „návrh zo dňa 14. decembra 1995 o preskúmanie rozhodnutí v správnom konaní“. Opravným uznesením z 11. februára 2008 predchádzajúce uznesenie opravil tak, že namiesto navrhovateľa J. K. uviedol I. K. K. Keďže sťažovateľ v určenej lehote návrh nedoplnil, okresný súd uznesením z 25. marca 2008 rozhodol tak, že jeho podanie odmietol. Po podaní odvolania krajský súd uznesením z 29. júla 2008 zrušil uznesenie okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol:

„Z obsahu spisu vyplýva, že návrh na preskúmanie rozhodnutí v správnom konaní súdom – návrh zo dňa 14. 12. 1995 bol doručený Okresnému súdu Bardejov dňa 15. 12. 1995 a ako navrhovateľ, resp. osoba, ktorá toto podanie vykonáva, je označený J. K... Takto označený účastník konania bol vyzvaný ešte prípisom z 8. 2. 1996 na doplnenie podania. Podanie doplnené nebolo.

Následne po tom, čo Ústavný súd SR rozhodol o sťažnosti I. K. K.... o tom, že bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd opätovne vyzval J. K. na odstránenie väd podania v zmysle § 42, § 79 a § 43 O. s. p. s tým, že výzvu prevzal J. K. dňa 22. 1. 2008. Bez žiadnych ďalších zistených skutočností prvostupňový súd dňa 11. 2. 2008 vydal opravné uznesenie, kde za navrhovateľa, resp. žalobcu označil I. K. K..., a toto opravné uznesenie doručil aj osobe I. K. K. dňa 18. 2. 2008. Ani J. K. ani I. K. K. na spomínané uznesenia prvostupňového súdu nereagovali, a preto napadnutým uznesením prvostupňový súd odmietol podanie navrhovateľa I. K. K., ktoré uznesenie bolo doručené I. K. K. dňa 28. 3. 2008.

Prvostupňový súd si však nevšimol, že osoba označená v uznesení o odmietnutí podania ako I. K. K. nie je totožná s osobou, ktorá podala návrh dňa 14. 12. 1995, ktorá sama seba označila ako J. K. Zo spisového materiálu nie je preukázané, na základe čoho došlo k vydaniu opravného uznesenia, kde sa opravovalo meno navrhovateľa, a či osoba J. K. a I. K. K. je tá istá osoba alebo ide o dve rozdielne osoby.

Preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“

Kedže následne okresný súd v súlade s vysloveným názorom a usmernením krajského súdu vykonával úkony spojené s overovaním aktuálneho mena sťažovateľa, ústavný súd jeho postup predchádzajúci vydaniu uznesenia z 25. marca 2008, ktorým bolo podanie sťažovateľa odmietnuté, vyhodnotil ako neefektívny.

Ústavný súd sa nemôže stotožniť s názorom okresného súdu uvedeným vo vyjadrení k sťažnosti, podľa ktorého až z podania sťažovateľa doručeného okresnému súdu 2. februára 2010 bolo možné zistiť „predmet konania“ a následne uznesením rozhodnúť o postúpení veci miestne a vecne príslušnému krajskému súdu. Napriek tomu, že podanie sťažovateľa

zo 14. decembra 1995 nemalo náležitosti návrhu podľa Občianskeho súdneho poriadku, bolo z neho zrejmé, že sťažovateľ sa domáhal „*preskúmania a zrušenia právoplatných, ale vysoko nezákonných rozhodnutí Okresného úradu v B...*“, čo podľa názoru ústavného súdu umožňovalo ustáliť, že na preskúmanie zákonnosti predmetných rozhodnutí je vecne a miestne príslušný krajský súd. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v priebehu napadnutého konania od jeho začiatku v roku 1995, teda aj v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007, postupoval neefektívne, ale najmä nesústredene.

Ústavný súd z uvedeného vyvodil záver, že okresný súd od rozhodnutia ústavného súdu (nález sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007), ktorým už vyslovil, že označené práva sťažovateľa boli okresným súdom v predmetnom konaní porušené, až do doručenia sťažnosti ústavnému súdu nedokázal organizovať svoj procesný postup plynulo, no najmä sústredene a efektívne tak, aby právna vec sťažovateľa bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá (§ 100 ods. 1 prvá veta OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň obrátil s návrhom na rozhodnutie.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že napadnuté konanie nie je ani po viac ako 3 rokoch od nálezú ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007 a ani po 15 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 207/07 v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 14/07 z 31. augusta 2007 došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Aj napriek zisteniu ústavného súdu, že došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv okresným súdom, neprikázal mu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 207/07 konal bez

zbytočných prierahov, a to vzhľadom na to, že vec bola 21. mája 2010 postúpená krajskému súdu ako súdu vecne a miestne príslušnému.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 3 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že *„sa v dôsledku zbytočných prierahov súdu dostal do stavu dlhotrvajúcej právnej neistoty a stratil tým dôveru v nestrannosť súdov, ako aj presvedčenie, že sa súdnou cestou možno v Slovenskej republike dovolať spravodlivosti. Sťažovateľ tiež poukazuje, že v dôsledku nečinnosti okresného súdu sa dostal do sociálnej tiesne. Dlhodobý stav právnej neistoty sa prejavil negatívne aj na zdravotnom stave sťažovateľa.“*

Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia. Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym

súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 5 C 207/07, ako aj na záver o nesústredenosti a neefektívnosti jeho postupu od vydania nálezu sp. zn. IV. ÚS 147/07 z 31. augusta 2007, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä skutočnosť, že konanie vo veci nebolo ani po 15 rokoch od jeho začiatku do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € sťažovateľovi za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom Advokátskou kanceláriou E. P., s. r. o., P. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €.

Ústavný súd úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 120,23 €, t. j. za dva úkony 240,46 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 254,88 €. Keďže právna zástupkyňa je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho

zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 303,30 €.

Podania právnej zástupkyne sťažovateľa doručené ústavnému súdu 3. novembra 2010 a 27. decembra 2010 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na ich obsah ako podania relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu za ne nepriznal.

Ústavný súd vyslovil povinnosť Kancelárii ústavného súdu uhradiť trovy konania právnej zástupkyňi sťažovateľa a okresnému súdu uhradiť štátu trovy konania na účet Kancelárie ústavného súdu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2011